

скы градъ, Виттембергъ. Този градъ му былъ драгъ по тѣзи най-добръ и най-истиннѣ отъ всички причины, че дѣто ся намиратъ най-вѣрни пріятели, тамъ сѣрдце-то най-обыча да живѣе. Въ малкый-тъ Саксонскы градецъ, той си ималъ женѣ и дѣте; той ималъ пріятели, като Д-ра Мартина, и Филиппа, и Ионъ, и Кручигера; тамъ былъ и шуре-то му Георгы Рьореръ. Тамъ, така сѣщо, были членове-тѣ на църквѣ-тѣ му, въ коѣжто стари и млади почитали и обычали “Д-ръ Помера:” тамъ были и ученици-тѣ му: тамъ ся стичали непрѣстанно посѣтители отъ всѣкъ странѣ: тамъ была и работа-та му, съ всички-тѣ си прѣнадлежности и отношенія, за коѣжто той былъ живѣлъ и въ коѣжто той ся надѣвалъ да умре. И, въобще, додѣто не паднѣла сѣнка-та на послѣдни-тѣ му дни, животъ-тъ му былъ пріятеи отъ чувствованіе че былъ прѣкаранъ въ служеніе, отъ пълно, истинско, и дѣтско упованіе Богу, както и отъ естествено-то щастіе което проистича отъ едно великодушно сѣрдце.

Нѣма нужда отъ доказателство за да ся убѣдимъ че “Д-ръ Померъ” е былъ человекъ съ весель духъ както и съ едно набожно сѣрдце; но доказателства има достатъчно. Да приве-